

"Tony Blair no és de centre, és un radical"

L'actriu Glenda Jackson es presenta a les primàries del Partit Laborista britànic que han de triar el candidat a l'alcaldia de Londres. Unes eleccions en què el partit de Blair vol dur a terme una reforma profunda de l'administració local en contrast amb les propostes dels conservadors.

ARXIU / EFE

Mil dies després de l'arribada de Tony Blair al poder, ara és el moment de reformar l'administració local, un nou capítol d'aquesta "revolució per remeses" en què el govern laborista ha convertit el seu primer mandat. Les eleccions a l'alcaldia de Londres, amb les disputes sobre la privatització del metro al fons, es faran el dia 4 de maig, i una Glenda Jackson cada vegada més crítica hi vol participar encapçalant la candidatura del Partit Laborista.

"L'única condició és que no parlem de les primàries per a l'alcaldia de Londres". Aquestes són les regles del joc de l'entrevista i només es poden entendre sabent que aquests dies es fan les primàries per escollir el candidat del Partit Laborista a ser el primer alcalde de Londres elegit per sufragi universal. Tot i que difícilment aconseguirà la nominació del seu partit per a les eleccions, Glenda Jackson pot tenir un paper determinant a l'hora d'afavorir la victòria del candidat abonat per Blair o del representant de l'ala esquerra del partit, però de moment no en vol parlar.

—Ha arribat el moment de frenar Tony Blair en el

seu propòsit de convertir al centrisme el Partit Laborista?

—No s'ha d'aturar cap conversió. El govern duu a terme una política totalment progressista, i de cap manera no es pot dir que prengui decisions "de dretes" o "de centre moderat". Tony Blair és un radical. La modernització de la Gran Bretanya que es fa aquests anys és la més important que hi ha hagut en un segle. Però passa que les perspectives ja no poden ser les mateixes que valien els anys 70 o 80. El debat ja no es troba entre "nacionalització" i "privatització". El que cal veure ara és quina és la millor manera d'aconseguir un millor servei per al ciutadà, i al millor preu. Sense prejudicis.

—Garantiria la privatització del metro de Londres un transport públic millor i més barat?

—Jo no defenso la privatització del metro. Però, igual que el govern, sóc partidària d'una propietat semiprivada del transport públic urbà. Igualment, penso que cal abaratir el preu dels bitllets i augmentar les hores de servei, especialment de nit.

—Cal necessàriament tenir una bona relació amb

el govern per arribar a ser l'alcalde de Londres?

—Crec sincerament que l'alcaldia ha de ser un càrrec molt personal, que qui representi la ciutat en defensa dels interessos per damunt de les lluites entre els partits. Un bon alcalde ha de ser capaç de deixar a part tota obediència que no sigui la dels seus electors, com passa a tantes altres ciutats del món. Aquest ha de ser el propòsit de tenir un alcalde escollit per sufragi universal. Per tenir un alcalde sotmès al govern, ja ens podríem quedar com ara.

—*Si es tracta d'un càrrec tan important, com és que no hi ha hagut més candidats de pes del seu partit, o del partit conservador, que s'hagin llançat a la cursa electoral?*

—Entre els conservadors no hi ha més cera que la que crema. I la dimissió de Jeffrey Archer [*candidat oficial del Partit Conservador que va haver de renunciar per un escàndol sexual*] ho confirma. I entre els laboristes, em penso que els candidats que ens presentem tenim el nostre bagatge i representem sensibilitats molt diferents del nostre partit.

—*L'experiència de les dones al poder, a la Gran Bretanya, té història, però em fa l'efecte que vostè no simpatitza gaire ni amb l'imperialisme de la reina Victòria ni amb el liberalisme de Margaret Thatcher...*

—Sempre he tingut present la idea que tots els càrrecs nous i importants són terreny prohibit per a les dones. Sobretot per a les que fem política, però que volem continuar exercint de dones. En canvi, les illes han donat dones polítiques exemplars, com l'ex-presidenta de la República d'Irlanda, ara Alta Comissària de les Nacions Unides pels Drets Humans, Mary Robinson, que representa un referent polític molt important per a mi.

—*Com s'imagina el Londres del segle XXI?*

—Londres ha de ser un punt de referència cultural per a tot el món i, alhora, ha de fer que els seus ciutadans s'hi sentin còmodes. Ha de ser una ciutat per a ensenyar i per a viure-hi. Ha de ser l'avantguarda del Nou Laborisme, però ha d'estar oberta a tothom.

Antoni Cruanyes (Londres)

Sense maquillatge

Amb la campanya per les eleccions a l'alcaldia de Londres, Glenda Jackson ha estat redescoberta pels seus conciutadans. Des que el 1992 va aconseguir un escó al Parlament de Westminster, l'ex-actriu guanyadora d'un Oscar no havia fet sinó decebre l'opinió pública, que hi buscava la versió anglesa de Melina Mercouri o de Jane Fonda: una actriu apassionada reconvertida en activista política. Però Glenda Jackson no ha estat mai així. Laborista de tota la vida, el seu pas a la política activa no va ser una reconversió: només una mostra de civisme. Li van oferir de presentar-se a les eleccions pel districte de Highgate, un barri benestant però *progre* de Londres, i no va saber dir que no. Per la seva popularitat i carisma va destacar ràpidament en les files d'un Partit Laborista condemnat a l'oposició i poc acostumat a les *prime donne*, però amb l'arribada de Tony Blair al capdavant del partit i amb la somniada victòria electoral cada vegada més a prop, no hi va haver lloc per a ningú que pogués fer ombra al líder.

Amb Tony Blair a Downing Street, Jackson va acceptar un lloc de segona fila al govern perquè ningú no es pensés que no sintonitzava prou amb la doctrina del líder. Però mantenir-la tancada als despatxos del govern fent de "vice-ministressa de Transports de Londres" era com tenir una joia i no lluir-la per por dels lladres.

Després de gairebé tres anys al seient del darrere del poder, Glenda Jackson torna a la llum. No és la candidata "oficial" de Tony Blair per l'alcaldia de Londres, però tampoc no és el diable vermell que amenaça d'utilitzar aquest prestigiós càrrec de nova creació per desestabilitzar un govern laborista, cada dia amb més tics dels seus predecessors *tories*. Al carrer, amb els veïns, a les entrevistes de televisió o als mítings del seu partit, Jackson treu el millor d'ella mateixa. L'actriu que escandalitzava Anglaterra cada nit, quan es despullava dalt un escenari del West End dels anys 60, ja no fa servir maquillatge i ara s'interpreta només a ella mateixa: "L'actor i el polític han de treure's coses del damunt. De maneres diferents, tots dos volen arribar al fons, a la veritat". Quan deixa de parlar del metro, de la política de l'habitatge i de la reforma de la Seguretat Social, és quan troba la gent del carrer i s'adona que el públic la respecta i, d'alguna manera, l'admira. El seu nom és una marca registrada: Glenda Jackson, entre el *glamour* i la llegenda. A. C.

ESPAI MOMA

DESCOMPTES ALS SUBSCRIPTORS D'EL TEMPS

Telefona'ns de dilluns a divendres al **963 654 920**

25% de descompte de dimarts a diumenge

Del 27 de gener al 5 de març. Carrer Platero Suárez, 11 baix. València.

